

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ КОМСОМОЛУ

МОЛОДШИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 29 жовтня 1987 року

№ 130 (3949).

Ціна 2 коп.

Наталка ЦВІТ у цей рідний тепер їй колектив уперше потрапила кілька років тому: тут проходила виробничу практику, навчаючись у професійно-технічному училищі. Нині ж комсомольці цеху № 2 Кіровоградського заводу радіовиробів не уявляють своїх спілчанських справ без участі Наталки. Вона — член завкому комсомолу, заступник секретаря комсомольської організації цеху. Сьогодні у дівчини гарні настрої ще й тому, що до річниці комсомолу спілчанська організація цеху підійшла згуртованою, дієздатною, з успіхами у праці.

Дівчина вважає, що їй із самого початку дуже пощастило: потрапила в бригаду Р. О. Кашеєвої — знатної робітниці, депутата Верховної Ради УРСР, делегата XXVII з'їзду КПРС. Тут її навчали найперше вдумливо й творче ставитися до роботи. Відчувши себе впевнено на виробництві, Наталка не зволікала проявити і власні нахили до громадської роботи. Так що вона із тих активістів, чия діяльність в громадському житті не позначається негативно на основній роботі. Нині елюсар складальниці дільниці товарів широкого вжитку, кандидат у члени КПРС Н. Цвіт працює в рахунок січня наступного року.

Фото В. ГРИБА.

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ!

Назавжди з нами

В Новоархангельському районі вже традиційними стали «Уроки мужності» — зустрічі з воїнами, які виконували інтернаціональний обов'язок в Афганістані. Воїни-інтернаціоналісти району проводять чималу роботу у вихованні підростаючого покоління — надійної комсомольської зміни. Під час однієї зустрічі з колишніми воїнами-інтернаціоналістами у Новоархангельській середній школі хтось із школярів запитав: «А що таке слава?».

Слава... Чи думають про неї воїни-інтернаціоналісти, які виконують свій священний обов'язок в Демократичній Республіці Афганістані? Скоріше, ні. Адже слово це в жаркі хвилини бою на вогневі афганській землі має де-що інший зміст. Славно захищати свою Радянську Вітчизну. Надавати допомогу братньому народу. Не осоромити святу землю — ту, на якій народився, виховувався, ту — що подарували тобі під час урочистих проводів до Радянської Армії, яка бережеться біля серця.

Чимало наших земляків воїнів-інтернаціоналістів виконували й продовжують виконувати свій інтернаціональний обов'язок під гарячим афганським сонцем. Із славою повертаються додому вони, які пізнали цінність життя. І вічною буде слава нашим воїнам, які

віддали своє життя, рятуючи афганських дітей та жінок від кривавої розправи найманих вбивць і терористів. Тим, хто ціною власного життя дали можливість дітям ходити до школи, селянам збирати врожай, робітникам трудитись на підприємствах.

Це вони пішли й не повернулися, залишивши свої життя, як символ непогаслої радянсько-афганської дружби. Батьківщина високо оцінила безсмертний подвиг наших загиблих воїнів-комсомольців, посмертно нагородивши усіх бойовими орденами Червоної Зірки. А ті, хто повернувся до рідної Новоархангельщини, завжди пам'ятати їхні імена.

Комсомолія Новоархангельського району щиро вітала воїнів-інтернаціоналістів, котрі виконали свій інтернаціональний обов'язок. Частина з них

за мужність та героїзм нагороджена орденами та медалями Батьківщини. Це — Віктор Коломійченко — випускник Вільшанської середньої школи, Олександр Бабак та Володимир Москаленко — випускники Кальніболотської середньої школи, Микола Задорожнюк — Покотилівської середньої школи, Валерій Бондаренко та Віктор МIRONЮК — Підвисоцької середньої школи, Павло Писаков — Надлацької середньої школи, Станіслав Лободнюк — Копенкуватської середньої школи, Микола Сидоренко з Новоархангельська. Нині усі вони трудяться в рідних колгоспах, навчаються, відпочивають. А також зустрічаються з тими, хто готується до служби в Радянській Армії.

І, слухаючи їхні розповіді, згадуєш рядки вірша Андрія Дементьєва:

«Афганістан живе в моєй душі,
Где завершили наш последний бой
Последний враг ничком на землю
ложет».

И чья-то мать слова простые
скажет...

И те слова услышим мы с тобой...»

Подвиг наших славных юнаков, наших комсомольцев, буде завжди служити прикладом відваги, сміливості й відданості ідеалам Ленінського комсомолу.

Т. ЩЕТИНА,
другий секретар Новоархангельського райкому ЛКСМУ.

РАПОРТ

На календарі — весна

Так, так, не дивуйтеся: на трудовому календарі КМК токарів Гайворонського тепловозоремонтного заводу і справді початок квітня. Молоді верстатники, очолювані Михайлом Рябоволюком та Михайлом Ковбасюком, ще літку рапортували про виконання виробничої програми року, а кілька днів тому вони доповіли комітету комсомолу підприємства, що впоралися із соціалістичними зобов'язаннями, взятими на честь Дня народження комсомолу та 70-річного ювілею Великого Жовтня.

План жовтня по виготовленню втулок шатуна члени КМК перевиконали на десять відсотків, усю продукцію задано з першого подання. В індивідуальному змаганні відзначився молодий токар Володимир Громов.

Наш кор.

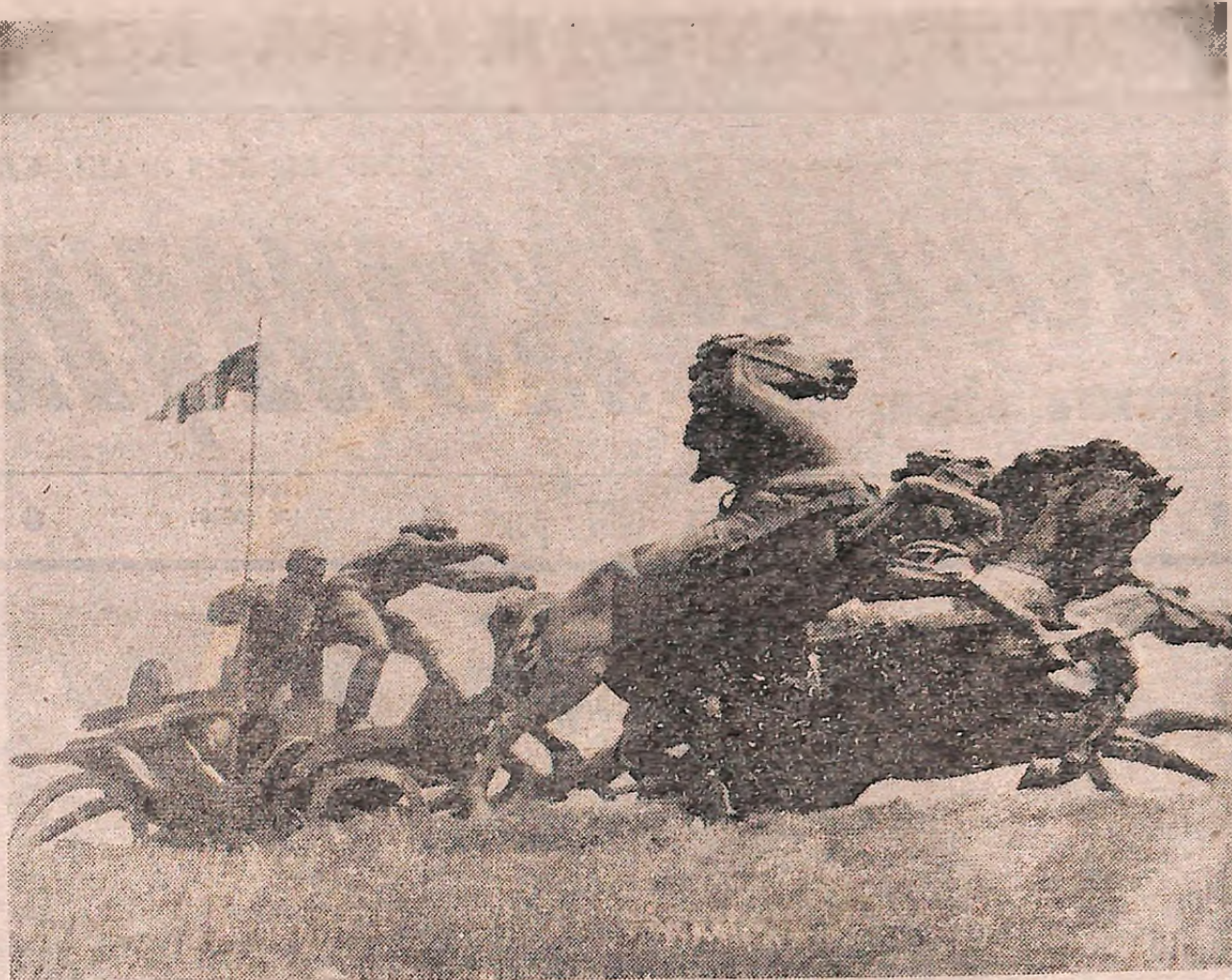
«ЛЕГЕНДАРНА ТАЧАНКА»

Віддати шану народним героям сюди приходять дорослі і малі. Молодята, одружуючись, не забувають покласти квіти до підніжки пам'ятника. Кращих ліонерів тут приймають в лави ВЛКСМ...

Цей пам'ятник встановлено під Каховкою на Херсонщині. Його створили ленінградські скульптори Ю. М. Лоховинін, Л. А. Родіонов і Л. Л. Михайлюк у співдружності з архітектором Є. М. Полторацьким. Відлиті в бронзі цю бою громадянської війни на ленінградському заводі «Монументскульптура». І митцям, і робітникам заводу вперше довелося працювати над твором таких величезних габаритів. Довжина композиції — 18 метрів, ширина — 9 і висота — 8.

На знімку: пам'ятник героям громадянської війни «Легендарна тачанка».

Фото В. ГРИБА.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

Перша комсомольська організація в Кіровограді була створена у березні 1919 року при міській друкарні. Її організатором і секретарем був молодий робітник Микола Масленников.

До кінця 1919 року кіровоградська комсомольська організація була створена за рахунок трудової сільської молоді. Перші комсомольці села активно боролися проти банд, відбирали хліб у куркулів і відправляли голодаючим робітникам Росії.

У квітні 1920 року в місті почалась перша активізація комсомольського руху.

21 травня 1922 року утворилась спільна комсомольська організація заводу «Червона зірка». Її ініціаторами стали комсомольці Іваненко та Сидняк при підтримці комуністів Спрингана, Дякова і Сисюва.

Через 1922 року відбулася перша міська комсомольська конференція.

Тільки за 1929—1930 роки кіровоградська комсомольська організація направила на навчання до вузів і технікумів 1428 молодих людей. Серед них були Олександр Щегольков — перший радянський космонавт в Японії та Олександр Білоус — майбутній вице-президент Академії наук УРСР.

Під час Великої Вітчизняної війни близько 6 тисяч юнаків і дівчат Кіровограда вступили до народного ополчення. Не всім пощастило дожити до Перемоги. Серед загиблих і секретар комсомольської організації міста Іван Дикий.

У 1944 році з ініціативи комсомольців заводу «Червона зірка» на Кіровоградщині було проведено добровільний збір коштів на танкову колону «Кіровоградський комсомолец» та ескадрильї літаків «Допризовник Кіровоградщини».

У 1953 році в місті зароджується рух за створення госпрозрахункових молодіжних бригад, комсомол бере шефство над найактивнішими новобудовами країни.

У 1967 році, включившись у соціалістичне змагання до 50-річного ювілею Ленінського комсомолу, 17 комсомольсько-молодіжних бригад міста вже працювали в рахунок наступного року. Їх було удостоєно звання бригад імені 50-річчя ВЛКСМ.

За успіхи в соціалістичному змаганні на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна міська комсомольська організація нагороджена почесною стрічкою ЦК ВЛКСМ «За доблесний труд».

Нині комсомольська організація Кіровограда об'єднує 41 тисячу 604 членів ВЛКСМ.

ПОЧАТОК листа до редакції був багатослівним: «Ми, комсомольці, молодь села звертаємося в нашу газету, яку передплачуємо, — заставляють жести. Іде перебудова, але у нас в селі... тихо. А ми, молодь, хочемо веселитися, грати чомусь на чомусь...». І далі невідомі автори чи автор (лист анонімний) «врізали» з усього розмаху по секретареві комітету комсомолу місцевого колгоспу імені Свердлова Наталці Бубновій. «Врізали, не надто підбираючи вирази, — а чого, моваля, їх вибирати, коли написати все одно без підпису?

ознайомлення з проблемою.

Думка першого та другого секретарів була одностайною: звичайно, проблеми в Олександрівці є, але Наталка Бубнова, яка порівняно недавно стала секретарем — це людина на своєму місці. Що ж до невисоких зарплат у колгоспі імені Свердлова, то це правда, господарство тривалий час переживає економічні труднощі, але що правління зовсім не дбає про молодь, теж не скажеш...

В. о. завідувача культури райвиконкому Т. П. Шалавіна та л. о. дирек-

тисів із армії, нові машини одержали...

Голова правління колгоспу В. В. Скуратовський: Не завжди є час для того, щоб думати про культуру. Однак у Новопетрівці клуб новий, в Кирилівці теж збудували. Дисотеки в Миколаївці проводяться. Є астрадні колективи, колгосп утримує своїм коштом керівників художньої самодіяльності.

А от щодо стадіону — правильно написали: немає його у нас. Піднімали це питання на зборах, обрали місце. Колгосп виділив скрепер і бульдозер, вирівняли площадку. А об'їздити стадіон не спро-

має в Олександрівці ніякої своєї музики, керівників художньої самодіяльності (і директор СБК, і художній керівник ВІА та деякі музиканти — всі живуть у місті) — чи не є це наслідком практики культурницької роботи на селі, яка існувала роки?

Рядки з листа до редакції:

«Тітка Ганна кіно крутить цілими днями і ночами, а хіба хочеш тільки кіно? Ніякої у нас турботи про роботу, ні музики, ні ігор, ні п'єс... Секретар повинна і спорт вести, хоч би футбольна команда була!».

А футбольна команда там була. І п'єси в сільському БК ставилися, це порівняно недавно. Цього тепер немає. Та чи так уміє винити у тому комсомольському секретарі, голові правління та й директор будинку культури? Що виховало в олександрівській молоді впевненість, ніби хтось, а не вони самі, повинні розігнати їхню нуду?

3. —

Про яку музику, про які розваги пишуть невідомі автори — ось що варто б вивчити. Певно, цікаво почути, що думає з цього приводу компетентна людина — молодий директор Олександрівського СБК В. Васильєв:

— Я вже встиг переконалися, що єдиний жанр, який користується справжньою популярністю у молоді нашої околиці, — це дискотека, тобто, танці під магнітофон.

— Але ж дискотека, — це не вся музика, — заперечую. — Є ерешті, й народні пісні, фольклор, — перли, відшліфовані віками, освячені традицією...

— Та де там! — молодий культурний працівник дивується з моєї необізнаності. — Хлопці та дівчата на селі тепер цікавляться тільки сучасною музикою, а традиційних народних пісень не знають і не хочуть знати...

Чого ж не так рішуче й одностайно відмовилися олександрівські хлопці та дівчата від того, що мали б вважати своїм багатством? До цього непростого запитання ми прийшли не випадково. І вже те, що

ПЕРЕБУДОВА: ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

З цього приводу варто процитувати один цікавий документ, який називається... «планом роботи Олександрівського СБК на третій квартал 1987 року» (дослівно):

«Силами працівників БК й активу створити естетичний утє в фойє й репетиційних залах.

...Відкрити платні курси вязання, крою і шиття.

...Збудувати й естетично оформити естраду для проведення вечорів відпочинку.

...Клопотатися перед правлінням колгоспу про капітальний ремонт системи опалення СБК».

Писано цей план попереднім директором, який ще донедавна тривалий час формував культуру на селі. І справа навіть не в тому, що в СБК «естетичного утє», курсів та естради немає й досі і не буде ближчим часом, а система опалення не працює, як і не працювала. Питання стоїть так: чи ж не настала пора навчитися розрізняти поняття «культура» і «матеріальна база культури». Доки ми їх плутатимемо, втрати у вихованні справжньої культурності, певно, наростають. І цей процес навряд чи вдасться зупинити навіть колгоспному секретареві комсомолу разом з усіма приїжджими культурними працівниками.

Втім, чи не надто темну перспективу тут змальовано? Адже, скаже якийсь доморошений оптиміст, молодь завжди прагнула нового, незвичного, яскравого, а ви — про план, про культурні традиції... На це скажу одне: в Олександрівці (та й не тільки в ній) усе яскраве й незвичне зводиться для молоді нині до одного — дискотечних танців. До всього іншого, як бачите, — апатія.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спектор «Молодого комунара».
Добровеличківський район.

Хтось чимось, на чомусь АБО ...! про екологію духовності теж

1. —

для довідки. На території колгоспу імені Свердлова Добровеличківського району — кілька сіл: Олександрівка (центральна садиба), Кирилівка, Миколаївка, Новопетрівка, дві сільські Ради — Олександрівська й Миколаївська. На обліку в колгоспній спілчанській організації, один з найбільших в районі, — 101 комсомолец. Колгосп розташований по сусідству з містом Помічною (від Олександрівки до цієї залізничної станції всього кілька кілометрів).

Всі ці «вихідні дані», певно, згодяться нам для розуміння тієї обстановки, в якій доводиться працювати і рядовим колгоспникам, і керівникам (а в згаданому листі дісталася і їм: «голова людей не любить, не здоровується ні з ким, працює в селі, а сам живе в Помічній»; «в правлінні розвели сімействистість, зробити в колгоспі може тільки той, хто для голови «свій» і т. п.). Де ж тут правда, а де — ні?

Перш ніж спробувати розібратися в цьому, наведемо й кінцівку цитованого вже листа: «Така тут несправедливість, і хіба в районі не знають, не бачать нічого? От і розчаровуються люди, особливо молоді. Кидають і йдуть світ за очі. Може, ви чимось допоможете? Будемо надіятися...».

3 РАЙОНУ, а точніше — з райкому комсомолу ми й вирішили почати

тора РБК Л. М. Винярська не приховували свого обурення листом.

Т. ШАЛАВІНА: Та у нас напевно є ще один такий комсомольський секретар, який стільки часу віддавав би культурі...

Л. ВИНЯРСЬКА: Не буває такого районного огляду, щоб олександрівці в ньому участі не брали. Та Наталці ще подякувати треба, так само як і новому директору СБК Васильєву. Ось якось я була в Олександрівці на вечорі посвячення в механізатори, так там було немало молоді, проводилися ігри, змагання для молодих сімей, грав вокально-інструментальний ансамбль... А Наталка була серед найактивніших учасників. У неї, до речі, двоє маленьких дітей, та вона астигас і на роботі, і вдома...

...Вийжджаємо за околицю Помічної — і за кілька хвилин очам нашим відкривається панорама Олександрівки. Асфальтована вулиця між густо обсадженими деревами веде до центру села, де знаходяться будинки культури та правління колгоспу імені Свердлова. І от...

2. —
Зі слів Л. Г. Ковальової, голови Олександрівської сільради:

Чи ж можна, щоб усе одразу було? Колгосп будує житло для молоді, нову техніку для молоді виділяє... Ось Юрко Зазимко, Олег Корол, Микола Гончук, поверну-

лися. Не хочуть комсомольці самі для себе потурбуватися.

Водій колгоспу Валентин Лиходід, комсомолец:

— Свого комсомольського секретаря ми поважаємо. І допомагаємо їй, як попросить.

Т. І. Бебко, агроном-насіник:

— Двадцять п'ять років працюю в колгоспі, а таку людину, як Наталка, вперше бачу на посаді комсомольського секретаря. Вона ж і в агітбригаді, і біля агрегатів на посаді комсомольського секретаря. А то бачу, їде, бо треба, велосипедом у сусіднє село — концерт організувати. Ось тільки все сама та сама — не видно, щоб дуже її підтримували хлопці та дівчата...

Подумалося: а що ж члени комітету комсомолу? Чому їх не помічають односельчани поруч зі своїм секретарем? Адже зв'язте: досі всі говорили про одну тільки Наталку.

— Ні, мені мало хто допомагає, — зізнається вона. — Просто у нас вважають, що коли людина одержує гроші за посаду, то й має їх відробляти, повинна організувати щось для інших. А як що вже сама не зможе зробити — скажімо, закопати стояки під волейбольну площадку, то йду до хлопців. Те ж саме й з концертами... Що б ви робили, приміром, якби готува-

СТОРИНКИ ІСТОРІЇ

У СЕРЕДІНІ 50-х років постановою уряду будівництво однієї з наймогутніших у Дніпровському каскаді гідроелектростанцій — Кременчуцької, з різних кутків нашої Батьківщини на береги Дніпровського каналу вирушили сотні будівельників. Серед них найбільше — молодих.

Одягнувши робітничі спецшкі, юнаки та дівчата влилися в колектив будівельно-монтажного управління «Кременчукгесбуд», стали надійними помічниками комуністів. До кінця підготовчого періоду, напередодні сорокових років Великого Жовтня, на будові працювало вже близько двох тисяч комсомольців, які були об'єднані в 28 первинних організацій, 448 комсомольських груп.

Будова стала всеохоплюючою ударною комсомольською. За піввіком Спілки сюди прибувають нові та нові загопи. В одні з найважливіших періодів лише комсомол України направив сюди майже п'ять тисяч своїх посланців. В інтернаціональну сім'ю гідробудівників влилося і понад дві тисячі місцевої молоді з Новогеоргієвська та навколишніх сіл (тепер Світловодський район).

У ті часи по всій країні ширився рух за комуні-

стичне ставлення до праці. Підвищені соціалістичні зобов'язання брали комуністи. Рівнялись на них молоді. Комсомольсько-молодіжні бригади, юнаки та дівчата з комсомольськими квитками змага-

КЛИКАЛИ

лись за право участі в перекритті русла Дніпра, достроковий пуск ГЕС на повну потужність, перевиконання планових показників семірічки. Вони зобов'язувалися систематично перевиконувати виробничі завдання, здавати роботу лише на «добре» й «відмінно», оволодівати суміжними спеціальностями, підвищувати свій технічний та загальноосвітній рівень, боротися за економію, проти порушень трудової дисципліни.

Колектив комсомольсько-молодіжної комплекної бригади Миколи Баканова з управління будівництва судоміських споруд до своїх зобов'язань записав: «Будемо гідними звання членів бригади комуністичної праці, будемо боротися за економію у великому і малому, виявляючи в усьому комуністичну свідомість, підкоряючи свої особисті інтереси інтересам загальної справи». Планові показ-

ники бригада виконувала на 180—210 процентів. Приклад подавав бригадир, який крім цього встигав ще й допомагати іншим бригадам — колегам по змаганню, зокрема комплексній бригаді Г. Отенка.

Відомо далеко за межами будови бригада Григорія Отенка стала не відрізу. Через низьку трудову дисципліну і погану якість виконуваних робіт її збірники навіть розформувати. І тут вагоме слово

ГАРЯЧІ

сказали комсомольці. На збори первинної організації Спілки вони виступили з різкою критикою відставок, запропонували звільнити підвладних зобов'язали бригаду перейти на тризмінний графік роботи, що стало можливим завдяки оволодінню всіма робітниками суміжних спеціальностей і без відриву від виробництва.

У бригаді Баканова отенківці перейняли прогресивні методи бетонування. Результат не забарився: колектив став уділі переривкувати план. А невдовзі бригада закликала бригади комуністичної праці розгорнути змагання за застосування передового досвіду у всіх галузях народного господарства на основі товариської взаємодопомоги.

Не відставали від юнаків і представники «слабкої» статі. Бригада дівчат

комсомолок Тамари Чекотило включилася у змагання за право називатися бригадою імені М. Островського і стаза однією з перших бригад комуністичної праці.

Члени бригади комуністичної праці Альбіни Шабанової прибули на будівництво після закінчення середньої школи за комсомольськими путівками. А почалося все з того, що Альбіна за методом В. Гаганової прийняла бригаду, щойно створену на ділянці управління будівництва греблі Завдяки чіткої організації роботи щоденні показники дівчат недовзі становили 150—170 процен-

СЕРЦЯ

тів від норми. До Дня будівельника 1960 року дівчата виконали свої зобов'язання на 180 відсотків. Комсомолки зібрали також десятки тонн металодому.

Успіхів досягли і комсомольці, що включились у змагання за звання ударників комуністичної праці. Одному з перших це звання було присвоєно машиністу портально-стрілкового крану Михайлові Богдану. Юнак закінчив без відриву від виробництва десятирічку із золотою медаллю, вступив

до Харківського політехнічного інституту. Товариші обрали його в комітет комсомолу заводу залізобетонних виробів. Михайло виконував обов'язки агітатора. Таких прикладів було безліч.

Зростає трудові успіхи гідробудівників. Зростає й кількість молодих рук на будові. В напружений, так званий період «пеликого бетону» із 15,5 тисяч будівельників дві третини становила молодь. Підвищені зобов'язання взяли тоді 98 комсомольсько-молодіжних бригад, 32 екіпажі, 3 зміни.

Восени 1960 року напередодні 43-ї річниці Великого Жовтня Кременчуцька ГЕС запрацювала на повну потужність. Понад 15 тисяч будівельників були нагороджені пам'ятним знаком ЦК ВЛКСМ «Учасникові будівництва Кременчуцької ГЕС».

Закінчилося будівництво. Багато гідробудівників розійшлись на інші будови. Частина з них влилась у колектив енергетиків, будівельників, робітників, щоб набутий досвід і гарт використати при будівництві й розвитку молодого міста на Дніпрі.

Сьогодні естафету комсомольців п'ятидесятих, початку шістдесятих продовжують їхні діти. Вони виносять нову сторінку в літопис Світловодська — одного з найкрасивіших, найзеленіших міст Південної України.

С. ШЕВЧЕНКО,
директор держархіву області.

МІЖВУЗІВСЬКА
КОНФЕРЕНЦІЯ

У Будинку політосвіти Кіровоградського обкому Компартії України відбулася міжвузівська науково-практична конференція «Шляхом Великого Жовтня», присвячена 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

З доповідями та повідомленнями перед викладачами суспільних наук Кіровоградських вузів, технікумів, СПТУ, шкіл виступили вчені-суспільствознавці місцевих вишніх та середніх навчальних закладів, інститутів суспільних наук, педагогічного, члени делегації з Болгарії, представники вузів Одеси, Харкова, Києва.

На конференції виступила секретар Кіровоградського обкому партії С. М. Шапкіна.

За межами
«Жіночої розмови»

Чи прийшла б вам у голову думка про те, що напівто зіймається над світом прохати у сонця тепла? А чи змінила коли ваша душа від туги по різному слову ця вселюдська влада над людським? Чи вмієте ви без скепсису сприйняти констатацію «Ще не все сказали про любов»?

Так думала я про улюблених співбесідників «Жіночої розмови», яку не де з нами в одній книжці, піддавши цього року у «Молоді», поетеса Тамара Журба. Гарною вийшла ця розмова, започаткована ще в перших збірках «Літником серця» (1979) і «Літній земля» (1982). І хоч нова книжка закінчується словами «Нікому і ніде не повторюється. Не все вертає на круги своя...», хочеться заперечити поетесі, але — з радістю. Я спізнала в новій книжці і радість повторної зустрічі з тим, що близьке і рідне й авторів, і мені, читачці. Так, я радлю, що вона не зрадила темам вічної любові — до батьківщини, до людей, до коханого, всьому тому, що сповідує з книги в книгу.

А що проповідує поет, заповідає нам? Сповідальність, гарячу участь, небайдужість, піклування про майбутнє трипожого світу:

Огненний мак посять, прополоть,
І мамі носі розчесати сніг.
І від життя болішого, як цвіт,
Не здохати у слова красні.
Від щастя зойкнуть. І жаль
Очмітять...
(Не роздавати навіть комашину).
І світ згаданий.
Неубитий світ
Заповісти музичному хлопчині.

Ці вірші — малосфектні для естради. «Тиха поезія» — то для вдумливого, самопрошканивого читача, вона говорить сама за себе, але «кагіує», по-моєму, не менше «голосної», пафосної поезії.

Знаю давно і саму Тамару Журбу. Така ж тиха, тендітна, вчурулива і задушевна жінка, як і її поезія. Вступаючи перед людьми, вона не любить і не хоче говорити «навколо» поезії і літератури. Вони просто читає те, що наболіло і лягло в поетичні рядки. В книзі переважає жіноча тематика і розмовна інтонація. Але «Жіноча розмова» розрахована, звичайно ж, на більш широку аудиторію, в тому числі і на лицарську її половину, а особливо ж вірні, якій дав збірці назву.

Є в ньому досить гірке і прикре жіноче зізнання (з чималою долею жіночого лукавства!) в тому, що

Ой, горять, горять життя мости!
Та, світлому, чи ми ж у тому
випли, —
Що мусям шукати і коня вості,
І козана стрічати на стежині?

Про що це? А про те, що поетеса хвилюється світ з початку ери емансипації: чи не падає азовживемо ми рівністю, чи не забагато життєвої нолі беремо на свої тендітні жіночі плечі та ще й хочемо, аби при цьому не втрачали одвічних ознак жіночості...

І так про все — з проникливим болем.

З трьох розділів книги «Тут м'яті дух», «Мій син темпокий» та «Діалог» найбільш виражає силою громадянських почуттів перший, присвячений рідному селу — «най-літньому куточку у світі». Правдиві і колоритні тут, як і в попередніх збірках, вірші-портрети односельчан, що віддають душу і руки, і роки важкій колосній роботі.

Т. Журба з трипожою пише про те, що робиться сьогодні у тих малих селах, на які ми махнули рукою, не обачно називаючи їх неперспективними. Земля і господарство тримається на плечах старих і самотніх людей. А багато хто з молодих (і не безпідставно) мірує отак, як Степан — герой одного з найкращіших віршів книги — «На багаті село»:

«Шукаю, — каже, — на багаті село»
Во деє та с. А п не ступ — нема!
Там клуб і люд і вихідний.
А ми що мав? Літо та зима...
І навіть днів деє по інтернатах.
А ми то що? Чи гірші од Степана?
Ідемо і ми на лави журавля
Йдуть тільки з своєю оселю
А під ногами шелестять земля
«Куди ви влі?»
«А на багаті село».

Гірша ця іронія, прикрій цей діалог. Чи не з цього й починається найнебезпечніша хвороба — бездуховність — з покидання найріднішого, найдорожнього: отчого порогу, рідної землі, батьківських заповітів...

Доля, характер і проблеми селян близькі Т. Журбі, яка глибоко переживає це небажане явище міграції людей із села. Тому її художні образи, створені нею на реальній основі, переконають і хвилюють життєвою правдою.

Але обволіває поетеса не лише за те, що входить у «периметр» малої батьківщини. Вікно її дому розчинене у великий трипожогий світ. І тут

вона теж виступає не байдужим споглядачем-протоколістом, а стурбованим учасником людських драм. Хоча для справжнього поета чужого горя не буває. Тому доля англійської дівчинки, народженої в морі, американця, що бореться за мир, тисяч дітей, які безсильно загинули в німецьких концтаборах — все те, за що переживає поетеса — хвилює і нас. Бо ж справді тонко підмітила Л. Костенко: «Як маєш серце без людськості, розлітати — доля кожної людини».

До речі, добре, що парості ввійшла до книги поема «Гуси-гуси, гусенята...», вперше надрукована в «Молодому комунарі» ще 1979 року. З поемою добре було б познакомиться і юних читачів. Тему Великої Вітчизняної війни Т. Журба розкриває, ілюструючи тривалі записи в дитячих щоденниках, впадаючи жахливими цифрами цілеспрямованого винищення в фашистських концтаборах дітей різних національностей. Такі твори, як ця поема — теж активні борці проти злочинів нової війни, за вічну пропекту на планеті мирного життя.

По-освітньому міновим вийшло розділ про кохання «Діалог». Коли читав його (та й попередні вірші про кохання), дивуюсь: чому не помічають композитори дитньої музики цілі, тремтливої і задушевної мелодії? Якої тільки бездумності не наслухомаєшся у багатьох сучасних піснях з естради. А тут самі просяться на музику пролипливі рядки віршів «Осипається іній...», «Проходила остудило серце», «Де тебе чекати?».

З новою книгою Т. Журби (як і її попередніми книгами) я вже знайомилася не одну аудиторію, а тому числі й молодіжну. Чуйно і довірливо сприймають люди її вірші. Бо з книжки в книгу вона нестимо веде паумливу й емоційну розмову про те, що стосується всіх нас: про землю-матір, про матір і дитя, про жінку — кохану і дружину, про душевне жіноче тепло, необхідне повсюди на планеті, яка бачиться поетесі великим і дружним сімейним поглином.

«Розмова» Т. Журби підкупляє ширістю, вірою в ідеали, імпульс готовності зрозуміти і розділити страждання інших. Ставайте до цієї поетичної розмови. Знаю — не пошкодуєте.

Антоніна КОРИНЬ,
член обласного літоб'єднання,
м. Кіровоград.

Коли сім'я Дмитрашуків збирається разом, то без пісень не обходиться. Особливо люблять вони українські народні пісні. Та це й зрозуміло: адже сім'я ця причетна до музики: найменша — третьокласниця Оля навчається в музичній школі гри на фортепіано; а її батько Євген Васильович працює директором Хашуватської СБК, керує у ньому вокально-інструментальним ансамблем, який не раз ставав лауреатом обласних оглядів художньої самодіяльності.

Щоразу, збираючись вранці до школи, шестикласниця Олена пригадує минулий вечір, коли усім було так весело й цікаво. Однак спогади спогадками, а повторити нове правило вранці теж не завжди, та й записана у щоденник має бути симпатичною й акуратною.

На знімку: Олена ДМИТРАШУК — учениця Хашуватської середньої школи.
Фото В. ГРИБА.
Гайворонський район.

О тайно осінніх перехресті,
Де не дороги стрілися, а долі!
Де любим літом дихають долі,
Асфальт, з літа ще непрохолоді.
На цьому перехресті молодому

Усе для двох осінньої пори —
Ця вулиця, дерева і двори.
І те, що тільки їм обом відомо...

П. СЕЛЕЦЬКИЙ
Фотокарт В. ГРИБА.

НАШ ВЕСЕЛИЙ КОЛОБОК

Кіровоградський обласний театр ляльок почав свій нісіннадцятий сезон. Наш громадський кореспондент Г. ХАРИТОНОВ попросив виконавчого обов'язки головного режисера театру А. Ф. ШУБУ поділитися своїми роздумами

про те, що не вдалося театру у минулому сезоні і що чекає глядача у новому. Минулий сезон був дуже складним із багатьох причин. Театру не вистачало акторів, не зовсім продуманий був репертуар. 2-3 вистави «експлуатувалися»

кілька років, а багато нових вистав практично не вийшли.

Щоб виконати фінансовий план, нам необхідно працювати двома групами акторів паралельно. Вже є дочленість з Дніпропетровським театральним училищем, що до нас будуть направлені на роботу молоді актори. Один мріяю

щоб артисти приїхали. Треба їх закріпити тут. Необхідне житло. У цьому плані ми надіємось на допомогу міськвиконкому.

Але маленького юного глядача ні справля, мабуть, мало цікавлять. Діти будуть приходити до нас дивитися вистави.

Найближчі прем'єри, які ми представимо на суд на-

ших маленьких гостей — «Морозко» та «Подорож у Гандларіку». Ця вистава створюється за фантастичною повістю-казкою лауреата Державної премії Литовської РСР В. Жілінської. Зараз немає сенсу багато розповідати про неї. Скажу тільки, що у ній порушуються проблеми добра та зла, людської свідомості.

Знову — боксери

Нинішнього сезону кіровоградський бокс радує успіхами як ніколи. У червні на Всесоюзному турнірі імені видатного сталевара Манафа Мазала майстерські норми вибороли Ігор Мороз та Костянтин Дудник, а в серпні їхній успіх повторив Вадим Волчанов. І ось — новий майстер спорту СРСР з боксу. Ним став Юрій Вовк (тренери — А. Яценко, Р. Пак, А. Єфанов), який на першості Радянського Союзу серед юніорів в Донецьку у ваговій категорії до 75 кілограмів посів друге місце. Юрій тренується в гості профспілом.

3 прицілом на Сеул

Вихованку кіровоградських тренерів Н. П. Ізюменко та С. О. Ольшавського, нині ученицю Броварської школи-інтернату, шістнадцятирічну Любов Лавреню вклучено до числа кандидатів в олімпійську збірну країни з гандболу, яка починає підготовку до Олімпіади-88 в Сеул. Це стало відомо після завершення Всесоюзної спартакіади школярів, яка проходила в Тбілісі. Кіровоградська вперше виступила у цих змаганнях і була визнана кращим грацем. Для підвищення спортивної майстерності Любов разом із сестрою Тетяною вклучено до складу команди вищої ліги «Полум'я» (Бровари). Нинішня обласна Тетяна, яка входить

до складу молодіжної збірної країни, нині готується до чергового турніру соціалістичних країн «Дружба».

Весь п'єдестал — наш!

В молдавському місті Дондюшани проходили відкритий чемпіонат і першість Молдавії з велоспорту. В особистому залуку весь п'єдестал став кіровоградським (перше місце — Андрій Лисогор, друге — Валерій Корабліні, третє — Олег Джепко). Юніорська збірна нашої області посіла також перше місце в естафетній гонці 4х8 кілометри. А доросла збірна Кіровоградщини у складі Ігоря Симона, Володимира Бутковського, Едуарда Лоскутова та Миколи Прохиря стала в естафеті другою.

0:1 та 1:0

Свій останній матч першості Радянського Союзу з футболу Кіровоградська «Зірка» провела в Луцьку з місцевим «Торпедо». Перемогли автозаводці, які забили єдиний м'яч у ворота Бориса Філатова. А ось чемпіон області з футболу 1987 року Кіровоградський «Хімік» з таким же рахунком переміг знаменитий «Локомотив» у перехідному матчі за право представляти наступного сезону Кіровоградщину на республіканській арені. Та відповідь на цю претензію хіміків дасть тільки другий матч на полі залізничників.

«Ікарус» більше не димить

Угорські пасажирські автобуси «Ікарус» популярні в багатьох країнах. Але при всій своїй зручності вони мають суттєвий недолік — задушливий шлейф із вихлопної труби. У болгарському місті Бургасі вирішили запровадити двигуни автобусів сумішню дизельного й природного газу. В результаті димовий хвіст практично зник, і не на шкоду потужності. Напавши — збільшилися загальний пробіг машин, економиться паливе.

Прийомні бабусі

У деяких містах Великобританії відділи охорони здоров'я вирішили всерйоз зайнятися опікою над літніми надзвичайними людьми. Їх беруть на постійне проживання (за плату, звичайно) бажаючі сім'ї. Лікарі помітили, що, живучи в «своїй родині», старенькі довше зберігають здоров'я і бадьорість. Це, крім того, обходиться дешевше, ніж утримання будинків для престарілих. Є й складовість: часом діти старих обурюються: чому вони мають доглядати батьків безплатно, а чужі — за гроші? Кофліментів із «прийомними» дідусями і бабусями в опікувальних сім'ях значно менше, ніж у родинах.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 3 листопада.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ІНФОРМУЄ МОСКОВСЬКИЙ ВИРОБНИЧИЙ КОМБІНАТ ТОРГОВОЇ РЕКЛАМИ

ДІСЯТИРАЗОВЕ ЗБІЛЬШЕННЯ,
ВИСОКА РОЗРІЗНЮВАЛЬНА
ЗДАТІСТЬ

РОБИТЬ БІНОКЛЬ
БЦ 10x50

незамінним для любителів природи і спортивних болельщиків!
Прозвітаєна окуляри дозволяє вести спостереження як в сонячну погоду, так і в похмурі дні.

Фотоапарат «Зеніт-автомат»...

Відмінні особливості повинні:
— байонетне кріплення, що дозволяє легко і швидко зробити заміну об'єктива;
— електроматичний спусковий пристрій, що забезпечує безвібраційний спуск затвора у момент фотозйомки;
— дистанційне управління затвором;
— електронний автоспуск зі світловою індикацією.
Видержка встановлюється автоматично!

ОХРАНИТЬ
ПРЕКРАСНЫЕ МГНОВЕНЬЯ
ВАМ
ПОМОЖЕТ

ФОТОАППАРАТ
«ЗЕНИТ - АВТОМАТ»

«КИЕВ-35А»

ФОТОГРАФИЧЕСКИ
ТОЧНЫЙ
ДУБЛЕР
ПАМЯТИ.
КОМПАКТНЫЙ
И НАДЕЖНЫЙ
В РАБОТЕ

Для найширшого кола фотолубителів,
не значить для вас!

«Киев-35А» —

компактний накатний фотоапарат з відкидною передньою кришкою й висувним об'єктивом.

Індикатори, що розташовані в полі зору видошукача, попереджують фотографа про недостатність або надлишок світла, показують значення видержки, яка визначається експонетричним пристроєм.

Видержка встановлюється автоматично.

А вам, далекогоглядні, повідомляємо, що світлодіодний бінокль БОЦ 7x50 дозволяє вести спостереження навіть при слабкому освітленні. Наведення на різкість — з допомогою центрального фокусуючого пристрою... Завдяки більшому віддаленню пухлячого зрачка бінокль БОЦ 7x50 з успіхом може використовуватися для спостереження і в окулярах.

ПУТЕШЕСТВУЯ
С БИНОКЛЕМ, ВЫ
МНОГОКРАТНО
УВЕЛИЧИТЕ

ВЛЦ 10x50

ВАШИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ

ЦРКО «РАССВЕТ».
РЕКЛАМНЕ АГЕНТСТВО ММВКТР.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ДНСМ України.

На українському мові.

БН 01845.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділа: комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 4-64-21; оголошень — 4-28-96; ректорської — 3-61-83.

Зам. № 569. Тираж 60 100.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.